

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

AZ IGE MELLETT

Merre tovább?

Sokan úgy hiszik, hogy az életünk egy határtalanul tágas területen halad előre, s az úttörők mi magunk vagyunk. Egyedül a mi döntéseink határozzák meg, hogy jutunk-e valamire az életben.

Mások – talán a felelősség alól kibújva – vallják, hogy az életben a szerencsén múlik minden, s talán még idézik is a Forest Gump című film elhíresült mondatát: „Az élet olyan, mint egy nagy doboz bonbon, sosem tudhatod, hogy mit veszel ki belőle.”

Ha a Szentírásra figyelünk, akkor láthatjuk, hogy ezek a gondolatok jó esetben is féligazságok csupán. Ki kell mondanunk: Istennek, igenis vannak útjai, tervei az életünkkel kapcsolatosan! Számára egyáltalán nem mindegy, hogy az úton járunk, vagy úttalan utakon bolyongunk és végül elvesztegetett időnek ítélünk meg egy évet, vagy akár az egész életünket, mert, bár mindig úton voltunk, valójában nem jutottunk sehová.

Dávid király a 25. zsoltárban így imádkozik Istenhez: „Utaidat Uram ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem.” Teszi ezt azért, mert vallja, hogy Istennek vannak útjai az ő életében.

A 25. zsoltárra figyelve fel kell fedoznünk, hogy Isten útjai egyáltalán nem nyilvánvalóak előttünk. Valójában nincs ember, aki átlátná, hogy Isten mit miért tesz, vagy mit miért enged meg az életünkben. Sokszor előfordul az is, hogy ami történik, az egyenesen szembemegy az elgondolásainkkal. Ezért van, aki csalódik Istenben és sajnos vannak, akik el is fordulnak Tőle!

Miért nem értjük Isten útjait? Egyszerűen azért, mert Isten tervei messze felülmúlják a mi terveinket. Isten sokkal nagyobb léptékben gondolkodik, mint a mi személyes életünk. Ez persze nem azt jelenti, hogy mi nem vagyunk fontosak Neki, de azt mindenképpen, hogy az Ő útjai, tervei, szándékai sokkal komplexebbek, mint amiben mi gondolkodunk. „A ti utaitok, nem az én utaim. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál és az én gondolataim a ti gondolataitoknál” – olvassuk Ézsaiás próféta könyvében. Istenben mindig akkor csalódunk és a hitünkben mindig akkor törünk össze, amikor erről elfeledkezünk! Összetesszük a magunk kis gondolatai szerint a feladványt, mert azt hisszük, hogy már beavatottak vagyunk az életünk minden részlete felől, aztán kiderül, hogy a képlet sokkal bonyolultabb annál, mint amit mi kigondoltunk.

Dávid király azért imádkozik, mert tudja, Isten útjai még akkor sem nyilvánvalóak előtte, ha egyes részleteibe ő már beavatta őt. Reményik Sándor „A szőnyeg visszája” című verse is ezt fogalmazza meg:

A szőnyeg visszája

Kétségbe esem sokszor én is
A világon és magamon,
Gondolva, aki ilyet alkotott:
Őrülten alkotott s vakon.
De aztán balzsamként megenyhít
Egy drága Testvér halk szava,
Ki, míg itt járt, föld angyala volt,
S most már a mennynek angyala:

(folytatás a 3. oldalon)

*Az Úr csodásan működik,
De útja rejtve van,
Tenger takarja lábnyomát,
Szelek szárnyán suhan.
Mint titkos bányá mélyében,
Formálja terveit,
De biztos kézzel hozza föl,
Mi most még rejtve itt.*

*Bölcs terveit megérleli,
Rügyet fakaszt az ág.
S bár mit sem ígér bimbaja,
Pompás lesz a virág.
Ki kételkedőn boncolja őt,
Annak választ nem ad.
De a hívó előtt az Úr,
Megfejtí önmagát.*

*Ne félj tehát, kicsiny csapat,
Ha rád felleg borul.
Kegyelmet rejt, s belőle majd,
Áldás esője hull!
Bízzál az Úrban, rólad Ő,
Meg nem feledkezik,
Sorsod sötétlő árnya közt,
Szent arca rejtezik!*

(659. dicséret)

Gondnoki beszámoló gyülekezetünk gazdasági életéről

Istennek legyen hála, 2018-ban is sikeres évet zártunk. Hálásak vagyunk azért, mert a perselypénzek és az egyházfenntartói járulékok mértéke is jelentősen növekedett az előző évhez képest. Gyülekezetünk mindennapi élete alapvetően e két adakozási formától függ.

Isten gondoskodó szeretetét megtapasztalhattuk a pályázatokon elnyert támogatásokon keresztül is, ami a táborok megszervezésében, illetve a felújítási munkákban volt nagy segítség.

Gyülekezeti életünkben jelentős változás volt, hogy beosztott lelkész fogadására nyílt lehetőségünk. Köszönet érte azoknak a testvéreinknek, akik rendszeres adományaikkal hozzájárultak a beosztott lelkész javadalmának biztosításához.

A beosztott lelkész jelenléte érezhető az ifjúsági munka minőségi fejlődésében. Egyes feladatok átvállalása és a munka megosztása csökkentette, illetve csökkenti lelkészünk terhelését.

Gyülekezetünk számos tagja sok éve rendszeres borítékos adománnyal járul hozzá építési és felújítási céljaink megvalósulásához. Így volt ez a 2018-as évben is. Megállapítható, hogy az adományozó hajlam a reális célok láttán rendkívüli mértékben megnőtt, és az erre a célra tervezett összegnek több mint a duplája realizálódott. Ezt tovább növelte az egyházkerülettől, az egyházmegyétől és az önkormányzattól kapott több mint húszmillió forintos pályázati forrás.

Így módosíthatjuk és megvalósíthatjuk a 2018. évre tervezett építési feladatainkat:

- A gyülekezeti ház és parókia több mint százéves tetőszerkezetének felújítását, melyhez nagymértékben hozzájárult egy testvérünk közbenjárása annak érdekében, hogy egy gyártó cég adományként biztosítsa a felújításhoz szükséges cserepet. Isten áldja meg testvérünket és családját!
- A lelkészlakás teljes felújítását, átalakítását. A víz- és hőszigetelt aljzatra új padlóburkolat került, új válaszfalakkal átalakult és így lakhatóbbá vált a család számára a belső tér.
- Elkészült a lelkészlakás külső falának hőszigetelése. A színezése a 2019. év feladata lesz.

Ebben az évben szeretnénk megvalósítani:

- a lelkészlakás redőnyeinek felszerelését,
- a lelkészlakás teraszának fedését, burkolását,
- a hőszigetelt fal színezését,
- a gyülekezeti udvar járdájának felújítását,
- az ifjúsági ház falának vízszigetelését,
- a gyülekezeti ház és az ifjúsági ház homlokfalának hőszigetelését.

Azoknak a testvéreinknek, akik banki utalással szeretnék egyházfenntartói járuléukat vagy egyéb adományaikat eljuttatni, erre továbbra is lehetőségük van az OTP Banknál vezetett folyószámlánkon. Kérjük, hogy a közlemény rovatban tüntessék fel az utalás rendeltetését.

Lehetőség van testvéreink számára, hogy postai befizetéssel juttassák el egyházfenntartói járuléukat vagy egyéb adományaikat. Erre a célra a mostani újságba csekkeket helyeztünk el. Kérjük, hogy a közlemény rovatban tüntessék fel a befizetés célját.

Szigorú gazdálkodással szeretnénk elérni, hogy a kiadásaink ebben az évben se lépjenek túl a bevételeinket.

Idén is szervezünk táborokat, a táborok résztvevői az elmúlt évek gyakorlatának megfelelően részvételi díjat fizetnek. A rászorulóknak igyekszünk támogatást adni.

Az Úr segítségét kérve és benne bízva tegyünk meg mindent terveink megvalósulásáért!

Kedves Testvérek!

Az előző évekhez hasonlóan erre az évre is összeállítottuk egyházközségünk választói névjegyzékét, amelyben 331 választójoggal rendelkező testvérünk neve szerepel.

Az elmúlt esztendőben 17 testvérünk töltött ki új egyháztag-nyilvántartó lapot, mely egyik kifejező formája a gyülekezetünkhöz való tartozásnak és feltétele a választói névjegyzékbe kerülésnek. Továbbra is biztatjuk testvéreinket, nemcsak az újonnan érkezőket, hanem a régebbi gyülekezeti tagjainkat is, hogy töltsék ki a nyilvántartó lapot, illetve a régebbi, aláíratlan lapjukat adategyeztetés után írják alá.

Hálát adva az Úrnak mindazért a jóért, amiben részünk volt és van, Övé legyen a dicsőség!

Nagy András
gondnok

Krisztus az első zsenge

1Kor 15,23: „Első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi.”

Húsvétkor Krisztus hatalmas győzelmét ünnepeljük a halál felett. Egy olyan győzelmet, amit azelőtt senki sem élhetett meg. Tudunk olyanokról, akik feltámadtak a halálból, de ők a romlandóságra támadtak fel, földi testüket állította helyre Isten. Ezzel szemben Jézus az első zsengeje a romolhatatlanságra való feltámadásnak.

Tavasszal olyan erőteljesen éled a természet, a kopár tájak megtelnek színekkel, virágba borulnak a fák, megjelennek a békés, zöld színeknek mindenféle árnyalatai. Minden olyan reménytelinek tűnik, minden a kezdetről beszél és dalol. Hadd daloljon a mi szívünk is egy ilyen zsengeről, reményteli kezdetről! A mi tekintetünk középpontjában álljon ez: „Első zsengeként támadt fel Krisztus, azután...” Olyan jó lenne ugyanis, ha a feltámadás ünnepét nem csak visszaemlékezések, szép, ünneplő ruhák és népi hagyományok kedves légköre lengené be, hanem annak a csodának előíze is, hogy Jézus az első részese volt az öröklétre való feltámadás csodájának, de nem az utolsó!

Jézus értünk jött el, értünk élt, értünk halt meg és értünk támadt fel! Azért jött, hogy ahol a halál ajtaja zárva volt és sötét börtönként zárva tartotta a mi életünket, oda elhozza a szabadságot! Szabadságot az elferdült önzőségünkől, szabadságot a bűnből és annak zsoldjától, a haláltól! De ez nem egy régen lezáródott történet, hanem ennek van egy jövőbeli, felfoghatatlan ígérete is, amit *ma* fogadhatunk el! Ha Krisztuséi vagyunk, akkor nemcsak Krisztus, hanem mi is ebbe a romolhatatlan, örökkévaló, mennyei testbe öltözhünk!

A mi szívünk és szánk teljen meg dicsérettel, hogy Krisztus megszabadított, győzedelmeskedett, első zsengeként utat tört, de magasztaljuk Őt azért is, hogy így Krisztuséi és az örökkévalóságnak részesei lehetünk! Lássuk meg a feltámadás aktualitását, felfoghatatlan beteljesedését! Ez örömhír a javából!

Korsós Tamás beosztott lelkipásztor

(folytatás az 1. oldalról)

„A világ Isten-szötte szőnyeg,
Mi csak visszáját látjuk itt,
És néha - legszebb perceinkben -
A színéből is - - valamit.”

Dávid király célokat láthatott maga előtt, Isten ígéreteit is a kezében tarthatta, de ez az imádság is mutatja, hogy sokszor fogalma sem volt a „hogyan tovább”-ról! Ilyenkor mit tett? Imádkozott! Kérte az Úr Istent, hogy nyissa meg a szemeit és az értelmét.

Kedves Testvérem! Dávid példája arra tanít, hogy ne szűnjünk meg minden helyzetben, de talán a szorult helyzetekben még inkább, bizalommal az Úr Istenhez fordulni, s kérni: „Utaidat Uram ismertesd meg, ösvényeidre taníts meg.”

Ahogy minden folyónak van útja a Földön, úgy nekünk is. S ahogy a folyók megtalálják az útjukat, úgy az Úr Isten is azt akarja, hogy rátaláljunk életünk ezeregy útvesztőjében és elakadásában a mi krisztusi utunkra. Kívánom, hogy így legyen, Ámen.

(Részlet a 2019. január 1-jén elhangzott igehirdetésből.)

Kedves Testvérünk! Ebben az évben a vasárnapi istentiszteleteink az útkeresésről szólnak. Szeretettel várunk!

Faragó Csaba lelkipásztor

Áldott húsvéti ünnepet kívánunk minden kedves olvasónknak!

Idén 10 éves a gyülekezeti újságunk

Idén kerek évfordulót ünnepel az „Áldás, Békesség!” helyi református újság szerkesztősége, s velük együtt az egész gyülekezet. A lap 2009 óta jelenik meg negyedévenkénti rendszerességgel. Mi, akik kézbe vesszük, nem is gondoljuk, hogy milyen hűséges és kitartó munka, milyen precíz és körültekintő szerkesztés áll a háttérben. Csáky Gyöngyivel, az újság főszerkesztőjével és férjével, Csáky Istvánnal, az újság grafikus szerkesztőjével beszélgetek az évforduló kapcsán. A háttérben dolgoznak láthatatlanul, szolgálják a gyülekezetet, s a hosszú évek alatt, közösségünk javára sok érték került ki a kezeik közül.

- Mikor indult útjára az „Áldás, Békesség!” újság, hogyan kerültetek bele, s kik vettek részt a kezdeti munkákban?

(Gyöngyi) 10 éve bocsátottuk útjára a helyi református közösség negyedévenként megjelenő, „Áldás, Békesség!” című lapját. A helyi református újság életre hívására több kísérlet is volt korábban, a jelenlegi formában, 2009-ben, Kálvin János születésének 500. évfordulóján jelent meg először. Az újság évfordulója a gyülekezet ünnepe is, hiszen a lapunk, a közösséget szolgálja és annak eseményeit, történetét rögzíti immár 10 éve.

A 2009-es alapításnál Faragó Csaba nagytiszteletű úron kívül, jelen volt az akkori presbitérium néhány tagja, Kemény Mátyás, Keményné Váradi Erzsike, Nagy András, Tóth Károly, Váczi Gábor, Vörös Péter, ezen kívül Horváth Csaba, férjem Csáky István és jómagam. Szeretném újból megköszönni, hogy az alapításnál jelen lévő presbiterek bizalommal voltak a kezdeményezésem iránt és megbíztak az újság szerkesztésével, igyekeztem a legjobb tudásomat és képességeimet felhasználva színvonalassá, minél teljesebbé tenni az újságot és nem utolsó sorban biztosítani a megjelenés folyamatosságát. Köszönöm, hogy türelmes szeretettel megvárták, hogy a szerkesztés gyermekéveit magunk mögött hagyjuk, és felnőjünk a feladathoz.

Sok éven keresztül állandó, oszlopos tagja volt a szerkesztőségnek Váczi Gábor, később jelen volt a megbeszéléseken Vörös Péter, Tóth Károly, Keményné Váradi Erzsike.

(István) A dunaharaszti református közösséggel és Faragó Tibor tiszteletes úrral az 1990-ben még községként működő településünkbe való költözésünk után nem sokkal ismerkedtem meg. Amikor 2008-ban felmerült annak lehetősége, hogy jó lenne beindítani egy újságot, akkor természetesnek tartottam, hogy feleségem, Gyöngyi mellé, aki a szerkesztői feladatokat vállalta el, Faragó Csaba tiszteletes úr és a református közösség mellé álljak az újság nyomdai előkészítési, szerkesztési munkájában, amit testhezálló feladatnak éreztem. Az első lépéseim között volt a templom kis rajzának elké-

sztése, és az újság fejlécének kitalálása szerkesztő társaimmal együtt. Igaz, hogy a szövegszerkesztő program használatában kezdetben elég nagy hiányosságaim voltak, és ez sokszor bosszúságot okozott, de idővel sikerült annyit elsajátítanom belőle, amennyi szükséges volt a negyedévente megjelenő újság elkészítéséhez.

- Kikkel dolgoztok ma együtt, s hogyan történik egy-egy szám előkészítése?

(Gyöngyi) A mostani felállásban többnyire stabil létszámban találkozunk a legfontosabb református ünnepek, azaz húsvét, pünkösd, a reformáció és karácsony előtt. A szerkesztőség tag-

jai név szerint: Faragó Csaba nagytiszteletű úr, Faragóné Sárdy Emőke nagytiszteletű asszony, Draskóczy Ildikó, Kemény Veronika, Szabó Borbála, Szadainé Somogyi Erika, Csáky István, gyakran Korsós Tamás segédlelkész is jelen van. A szerkesztőségi tagok odaadása támasz és biztonság az újság megjelenése szempontjából. Nagy öröm, hogy számíthatok a tagok munkájára és bizalmára.

A megbeszélések imával kezdődnek és imával zárulnak. Az általam összeállított javaslatokat a szerkesztőségi üléseken megbeszéljük, ilyenkor új ötletek is felmerülnek, közösen döntjük el, mit jelentetünk meg, és mit vetünk el.

A szerkesztési feladathoz tartozó tervezést, koordinálást, levelezést, a szövegek tartalmának javítását én végzem, a férjemmel együtt döntjük el, hogy az írások milyen sorrendben jelenjenek meg, milyen képanyag tartozzon a szövegekhez.

Célunk a gyülekezet szolgálata, a közösség erősítése. Az újság megjelentetése biztosítéka annak, hogy a közösség legfontosabb eseményei nem süllyednek a feledés homályába. Így az újság megjelenését követő években kezdődő templom építésének a története, az építkezés folyamata, az új templom átadása, aztán a gyülekezeti táborok, a helyi református házaskörök története, a Bárkában élő testvéreink élete, a köszöntések, az énekkar, az imakör, az ifik működése, a dunaharaszti gyülekezetben gyakornoki időszakukat

(folytatás az 5. oldalon)

(folytatás a 4. oldalról)

töltő teológusok sora, adott esetben a segédlelkészek jelenléte, mind fontosak és említést érdemelnek.

- *Mit jelent számotokra, hogy házaspárként, együtt végzitek ezt a nagyon tartalmas munkát?*

(István) Minden egyes újság megvalósítási folyamata alkalmat adott számunkra új területen megtanulni és gyakorolni az együttműködést. Ugyanakkor mindkettőnknek megvan a maga elég jól körülhatárolt szerepe ebben a munkában, melyet jellemzően kölcsönösen figyelembe veszünk. Meghatározó mindkettőnk hozzáállásában annak a felismerése, hogy ez a feladat egymás nélkül nem képzelhető el. Amikor kikerül a kezünk alól egy-egy új szám, az mindkettőnk jó érzéssel tölt el, érezzük, hogy a szolgálaton kívül mi is gazdagodtunk valamivel.

- Szeretnénk jobban megismerni benneteket! Hogyan alakult a korábbi életetek, honnan gyökerezik a kereszténységetek, a hitbeli elkötelezettségetek?

(Gyöngyi) „Uram, nem vagyok arra méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul a szolgám.” Máté evangéliuma 8, 8

A keresztény lelkülettel anyai nagymamámon keresztül találkoztam legegyszerűbb gyermekimára, az első református énekekre. Őt láttam imádkozni rendszeresen reggelenként és este elalvás előtt.

A „Tebenned bízunk eleitől fogva”, a „Mint a szép híves patakra” című énekek a kolozsvári imaházi istentiszteletek alkalmával beleivódtak a lelkembe.

Nagy hatással volt rám több bibliai példázat, egyike ezeknek, a kafarnaumi százados története. „Csak szólj egy szót, és meggyógyul a szolgám”, ez a példázat számomra a lélek és a szó erejéről szól. A másik történet a mindenki által ismert irgalmas szamaritánus története, a szájalmat érző, emberségesen viselkedő felebarátról szól, aki „amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta; odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Aztán feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és ápolta.”

A kolozsvári Kós Károly által tervezett Monostori úti, Felsővárosi Református Templomban, azaz a Kakasos Templomban konfirmáltam és ott házasodtunk össze férjemmel. Dobri András kerekdombi lelkészt kértük fel, hogy összejedjen minket. Velük voltam szorosabb kapcsolatban, mivel 1986-87-ben foglalkoztam a kerekdombi gyülekezeti gyerekekkel, magyar népmeséket

olvastunk, népi játékokat játszottunk, énekeltünk, a hiten túl a magyarságtudat erősítése is célunk volt.

Isten lelke és szeretete Dobogókőn, a barátainkkal töltött csendes napok alkalmával felnőttként érintett meg, és értette meg velem, hogy ettől senki sem foszthat meg, mert Isten szeretete bennünk van.

Kolozsvárról származom, a Babes-Bolyai Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán, magyar-francia szakon végeztem 1987-ben. Erdély határain kívülre jött ki számomra munkahelyet az akkori diktatúra apparátusa, és minden végzett évfolyamtársam számára is. 1979-től 1984-ig részt vettem az erdélyi táncházmozgásban, ekkor a Szekuritáté kíméletlen eszközökkel megszüntette. 1989-es áttelepülésünk után, 2003-ban a MÚOSZ-ban szereztem újságírói képesítést, az ott szerzett tudásom igyekeztem kamatoztatni az „Áldás, Békesség!” újság szerkesztése során.

(István) Aradi származású vagyok, ott végeztem általános és középiskolai tanulmányaimat magyar iskolákban, majd a bukaresti építészmérnöki diplomám megszerzése után két évvel települtem át szüleimmel, húgommal és nagymamámmal együtt az anyaországba, még az úgynevezett forradalom előtt. Feleségemmel, Kalló Gyöngyivel, egy évvel később kötöttünk házasságot, és ő ezt követően nem sokkal jöhetett utánam Romániából, hagyhatta el szülővárosát, Kolozsvárt.

Ifjú koromban egyházi kötődésem kialakításában és nevelésemben anyám nővére, aki keresztanyám is és Való Ferenc piarista atya játszott a legnagyobb szerepet, akivel később Temesvárra történt áthelyezése után is igyekeztem fenntartani a kapcsolatot. A reformátusság iránti nyitottságom, sőt kötődésem kialakulásában pedig nagymamám legjobb barátnője adta meg a kezdő hangot, akit szinte pót-nagymamámnak éreztem, és aki engem is első unokatestvéreimmel együtt mintegy saját unokájaként szeretett és nevelt.

- *Mi az, amit még szívesen megosztanátok velünk?*

(Gyöngyi) Örülnénk, ha az újság szerzőinek köre bővílné és többen bekapcsolódhatnának akár csak alkalmanként, írással, verssel, vallomással, rajzzal, fotóval, így a közösség megismerése még teljesebbé válhatna. Köszönjük mindazoknak az idejét, odaadását, ötleteit, írásait, akik részt vesznek vagy korábban részt vettek az újság megvalósításában.

- *Szívből köszönöm az őszinte szavaitokat, a hűséges munkátokat!*

Áldást és békességet kívánunk egész életetekre!

Draskóczy Ildikó

XVI. Református Zenei Fesztivál – Budapest, 2019. május 24-26. (Bakáts tér)

Könyv- és kézműves vásár, családi programok, kreatív foglalkozások, kerekasztal beszélgetések, éjszakai táncház, zeneiskolai előadások, különféle zenekari előadások, késő estéknél zenés áhítat 3 napon keresztül

Református énekek XVIII. – Budapest, 2019. június 29. (MÜPA)

Diakónia – Szeretetszolgálat – Misszió

„SZOMJAZOM” - Gondolatok a Bárka közösség lakóiról

Az elmúlt időszakban egy különös és megrázó élményben volt részem, amely velem van, a szívembe vésődött, nem tudom csak úgy elengedni.

Minden kedden találkozom a Bárka műhelyben az otthonban élőkkel és a családokból bejáró sérült barátaimmal. De ez a találkozás most más volt! Nem a könnyed csevegés, érdeklődő kérdések, szeretetteljes érintések jellemezték, inkább várakozás, bizonytalanság. Mikor megérkeztem, mintha megbeszéltek volna, lassan körém gyűltek a Bárka ház református lakói, s kérdezni kezdtek a vasárnapi úrvacsoráról, az énekekről, volt-e keresztelő... s közben egy mélységes vágyat, szomjúságot láttam az arcukon, a szemükben. Több volt ez vágyakozásnál: olthatatlan szomjúság volt bennük! Szomjúság Isten szeretete után, Isten háza felé, szomjúság Isten népe közelségére, ahol Jézus gyülekezetében védeltséget, örömet, elfogadást, megerősítést kaphatnak. Ahol ők is kiteljesedhetnek egy-egy kézfogásban, meleg ölelésben, mosolyban, közvetlen szeretetadásban, a közös imákban, énekekben... Szomjúság volt bennük az élő Isten után, igéje vigasztalása, szeretetének ígérete és valóságának megtapasztalása után! Aki a jelenlétébe hívja a „gyermekeket”, lakomáján ünnepi asztalához ülteti a „kicsinyeket, a „csonka-bonkákat”, sőt, azt mondja mindnyájuknak, hogy a „testvéreim, a barátaim vagytok”! Olthatatlan szomjúság az Úrvacsora szentségére, ami táplálék, találkozás, jelenlét, a Lélek ereje, amely elkísér a hétköznapokban, a viharokban, a szenvedésben...

Jézus azonosítja önmagát a legkisebbekkel: „*Bizony mondom nektek, amennyiben megcselekedtéték ezt akár csak eggyel is az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtéték meg.*” /Lukács 25:40/

A kereszten Jézus egyik utolsó szava ez volt: „**szomjazom**”. /János 19:28/ Emberi formájában, teljes emberként Ő is szomjazott az Atya közelségére, irgalmas szeretetére, az Atya jelenlétére, a vele való teljes egységre. Szüksége volt rá, ahogy nekünk is! Jézusnak a kereszten mondott szavában – „szomjazom” – benne volt az is, hogy most rajtatok a sor! Példát adtam nektek, elétek éltem, hogy miként közelítsetek a szegényekhez, a rátok szorulókhöz! Példát adtam, hogy ahogyan én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást! Úgy forduljatok ti is a másik felé! Erre szomjazom! Amit nektek adtam, azt adjátok ti is tovább!

A Bárka Közösség 29 évvel ezelőtt a következő ígére alapított: „*Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok... vizet fakasztok a pusztában és folyókat a sivatagban, hogy inni adjak választott népemnek, a népnek, amelyet magamnak formáltam, hogy hirdesse dicséretemet.*” /Ézs. 43:19-21/ Isten már akkor ígéretet tett, hogy táplálni fogja ezt a „kicsiny népet”, amikor még semmi nem volt látható az alapításból! Ő hűséges az ígéreteihez! Általam, általad, általunk, gyermekei által cselekszik!

Ezért engedjük, hogy Jézus szavai visszahangozzanak most bennünk a Nagyböjtnben, a Nagyhéten, Húsvétkor és a hétköznapokban: „**Szomjazom!**” „**Amit megtettetek eggyel... velem tettétek meg!**”

Végezetül szeretném megosztani az Evangélikus Egyház Badenben, az 1983. évi zsinaton elhangzott néhány gondolatát:

„*A zsinat megállapítja, hogy az értelmileg sérült embernek helye van az egyházban, így a konfirmációban és az úrvacsorában való részesedésben. Egy olyan keresztény közösség, amely értelmileg sérült személyt kereszttel, azzal azt fejezi ki, hogy ez az ember a gyülekezetbe tartozik és gondot visel rá. A konfirmáció rávilágít, hogy a keresztség egy maradandó ígéretet tartalmaz, amelyet sem emberi teljesítmény miatt, sem sérülés miatt nem lehet kérdőre vonni. Ez az ígéret ott lesz megtapasztalható az értelmileg sérült ember számára, ahol Jézus Krisztus gyülekezetében védeltséget, örömet, elfogadást és segítséget kap.*”

Ez a szeretet a hosszú évek alatt már sokszor erősítette, bátorította a Bárka lakóit: köszönöm a nevükben!

További segítségadásra hívlak most Benneteket! Milyen jó lenne, ha a gyülekezetünkben egy éven át, lenne egy kis csapat, 5-6 fő, akik havonta egy vasárnap elkísérnék Vilmost, Krisztit, Csillát és Ildikót az istentiszteletre, s osztoznának velük ebben az ünnepben! Bízom benne, hogy az ő szájukból soha nem kell, hogy elhangozzon: „Nincs emberem!”, s azt a mély szomjúságot, vágyakozást, amely a szemükben ült, a segítő szeretet hamarosan elhessegeti!

Kérem, hogy segítő szándékotokat jelezzétek a következő számon, s egyúttal minden részletet megbeszélhetünk: 06 20 3536590.

Szívből köszönöm! Legyen áldott, bennünk gyümölcsöt termő, az idei ünnepünk!

Draskóczy Ildikó

Szeretni?

„Szeretni: elcsépelet szó.

Szeretni annyit jelent, mint igazán érdeklődni valaki iránt, figyelemmel fordulni felé. - Tisztelni úgy, amilyen, sebével, sötétségével és szegénységével, de képességeivel, talán rejtett adományaival is. - Hinni benne, abban, hogy képes növekedni, akarni, hogy előre haladjon. - Bolondul remélni benne: te nem vagy elveszett ember: tudsz növekedni, szép dolgokat tenni, én bízom benned! - Örülni jelenlétének és szíve szépségének, akkor is, ha kifelé még nem látszik. - Elfogadni, hogy mély és tartós kapcsolatot kössünk vele, gyöngeségei és sebezhetősége ellenére is.

Igen, gyakran csak akkor érdeklődöm valaki iránt, ha érzem, hogy tudok valami jót tenni vele, s így meglesz az érzésem, hogy jóra való ember vagyok. Rajta keresztül így önmagamat szeretem. De ha az illető kezd zavarni, kérdőjeleket vet fel bennem, korlátokat állítok, hogy védjem magam. Könnyű valakit szeretni, amikor ez kielégít, vagy azt az érzést nyújtja, hogy hasznos vagyok, sikerem van.

Szeretni egészen mást jelent! Eléggé kivetkőzni magamból ahhoz, hogy szívem a másik szívének ritmusára tudjon dobogni, hogy az ő szenvedése az enyém is legyen.”

/Jean Vanier, a Nemzetközi Bárka alapítója/

Beszélgetés a Borbély házaspárral

Évek óta ünnepeljük a házasság hetét, melynek zárásaként gyülekezetünkben köszöntjük a kerek évfordulós, 5, 10, 15 éve együtt élő házaspárokat. Ebben az évben a „csúcst” a Borbély házaspár képviselte, akik immár 50 éve, tehát éppen fél évszázada élnek együtt boldog házasságban. Azt hiszem, szinte mindenki ismeri őket a gyülekezetben; egyrészt azért, mert az ének-karnak mindketten oszlopos tagjai, másrészt pedig mert Laci bácsi immár a második ciklusban presbiter, s a lelkési hivatalban végzi hűségesen szolgálatát, felesége, Heni pedig legendásan finom pogácsáival és süteményeivel kápráztatja el a szeretetvendégségek látogatóit. Velük készült a következő interjú:

- 50 együtt töltött év... ebben sok minden benne lehet: magasságok és mélységek, örömök és gondok, bizonyára sok-sok küzdelem is. Hogyan látjátok ma, visszatekintve ezt az 50 évet?

- Nagyon sok küzdelem volt benne, de öröm is – meséli Heni. – Én nagyon fiatal voltam, 17 éves, amikor összekerültünk. Rossz családi körülményeim miatt szinte belemenekültem a házasságba, s utólag is azt mondom, hogy jól tettem. Laci nyolc évvel volt idősebb nálam, érett, felnőtt férfi. Nehéz volt a kezdet, hiszen mindent magunknak kellett megteremteni, semmit sem kaptunk otthonról. Nagyanyámnál laktunk Harkányban egy kicsi szobában, s kilenc hónapra már a fiunk is megszületett. A nagymamát nagyon szerettem, hiszen ő nevelt fel engem, de Lacival már nem volt felhőtlen a kapcsolata. Nem tudta elviselni, hogy Laci református vallású, hiszen ő megrögzött katolikus volt. Természetesen az esküvőnk is görögkatolikus szertartás szerint zajlott, a családom ehhez ragaszkodott.

- Szóval már hárman éltetek a kicsi szobában? S a lányotok már itt született?

- Nem, még ő is Harkányban, öt évvel később – veszi át a szót Laci bácsi. – Mikor a feleségem a lányunkkal volt várandós, a fiunk rubeolás lett, s nagyon aggódtunk, hogy a feleségem is elkapja, s a magzat károsodik. De úgy tűnt a lányom születésekor, hogy nincs semmi baj; később azonban kiderült, hogy mégis van, s a kislányon szívűtétet kellett végrehajtani. Közben pedig én is lebetegedtem, sokizületi gyulladást kaptam, s nem tudtam dolgozni.

- Ez volt életünknek talán legnehezebb időszaka – alapítja meg Heni. – Én gyesen voltam, Laci pedig már nem kapott táppénzt sem, mert zajlott a leszázalékolása. Teljesen kétségbe estem, megpróbáltam segílyt kérni a Tanácstól, de elutasítottak, mert nem voltunk párttagok. S amikor a hazafelé úton a buszban elkese-redésemben sírtam, odaült mellém egy ember, s meg-

kérdezte, mi a baj. Mikor elmondtam, milyen helyzetben vagyok, s hogy azt sem tudom, miből fogok a családomnak kenyeret venni másnap, felajánlotta a segítségét. Kiderült, hogy a közelünkben lakik, ismer minket és megbízik bennünk, s ezért bátran ad kölcsönt, amíg a férjem meg nem kapja a járandóságát. Hiszem, hogy az Úr Isten küldte akkor ezt a jólelkű, segítőkész embert. Valóságos csoda volt, ahogy a nagy szükségünkben megsegített.

- Tapasztaltatok máskor is, hogy az Úr veletek van s megsegít a bajban?

- Igen, többször is. Például a lányunk szívűtéténel is. Ott volt, mellettünk állt, pedig mi sajnos akkoriban nem jártunk templomba, gyülekezetbe. Nem tudom megmagyarázni magamnak sem, hogy miért, pedig a hit akkor is bennünk volt. Igaz, a műtét után az volt az első dolgunk, hogy kerestünk egy templomot, s hálát adtunk az Úrnak a gyermekünk életének a megmentéséért. De azóta is, magam is megtapasztaltam minden műtetem során, hogy az Úr velem van, erősít és megtart, ezért nem is volt bennem félelem sosem.

- Mikor kerültetek Dunaharasztra és a gyülekezetünkbe, s mikor és hogyan lettél

Te is református?

- 1984-ben költöztünk ide, de sajnos csak jóval később kerültünk kapcsolatba a gyülekezettel. A lányunk esküvője ugyan itt volt, nagytiszteletű Faragó Tibor bácsi adta össze őket, de mi akkor még nem jártunk a templomba. Kissé kacskaringós utakon vezetett ide minket az Úr: először is a lányunkat szólította meg a férje nagybátyja által, akinél eleinte laktak. Majd az ő hívásukra mi is elkezdünk járni az ő gyülekezetükbe, Budapestre. S csak később érett meg bennünk a gondolat, hogy itt, helyben is van református templom és gyülekezet, akkor miért megyünk máshova? Elkezdünk tehát járni az istentiszteletekre és az egyéb alkalmaikra, s nagyon jól éreztük itt magunkat. Egyszer csak Tibor bácsi megkérdezte tőlem, hogy nem akarok-e teljes jogú egyháztagnak lenni, ugyanis indul egy konfirmációs csoport felnőtteknek, s csatlakozhatnék hozzájuk. Nagyon meglepődtem, hogy ez egyáltalán lehetséges, ugyanakkor örömmel mondtam igent. A rá következő évben le is konfirmáltam, s nagyon boldog voltam, hogy már én is igazi református lehetek. Csak azt az elpocsékolt időt sajnálom, amit a gyülekezet nélkül eltűntünk! Hiszen olyan boldogan jövünk mindig, annyira feltölt minket lelkileg az istentisztelet, az énekkari szolgálat és minden együtt töltött idő!

- Kívánok Nektek még nagyon sok együtt töltött és a gyülekezet közösségében megélt időt. Köszönöm a beszélgetést.

Szadainé Somogyi Erika

Munkácsy Mihály: Krisztus-trilógia

„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.” I. Kor 1:18

Krisztus Pilátus előtt (olaj, vászon, 417x636 cm) – Ecce Homo (olaj, vászon, 403x650 cm) – Golgota (olaj, vászon, 460x712 cm)

A böjti, bűnbánati időszakban járunk, napról-napra közelebb kerülünk húsvét ünnepéhez, a nagyhét eseményeihez. Lelki szemünkkel magunk elé képzelhetjük, amint Jézus az ünneplő nép között bevonul Jeruzsálembe. Láthatjuk a terített asztalt vagy azt, ahogyan Jézus alázattal, térdet hajtva megmossa tanítványai lábát. Átérezhetjük a Gecsemáné-kert feszültséggel teljes atmoszféráját, Jézus lelki gyötrődését, miközben Istenhez imádkozik. Beleborzongva emlékezhetünk azokra a kínokra, fájdalmakra, melyeket Jézus az általunk elkövetett bűnök miatt, helyettünk, értünk váltságul elszenvedett.

Évszázados hagyománya van a bibliai történetek, személyek, események legkülönfélébb formában való megjelenítésének. A középkori hívő emberek számára például a képzőművészet minden formában, legyen az freskó, oltárkép, szobor, üvegablak vagy mozaik, a Biblia médiuma volt, az IGE hordozója. Tanultak és imádkoztak a művészi alkotások láttán.

A passiótörténetet is számos képzőművészeti alkotás feldolgozta már az elmúlt századok során. A sok-sok műalkotás között mégis talán az egyik legszuggesztívebb Munkácsy Mihálynak a Krisztus-trilógia néven emlegetett, három festményből álló képsorozata. A trilógia 1. darabja a Krisztus Pilátus előtt, a 2. az Ecce Homo, a 3. pedig a Golgota címet viseli. Az első két kép Krisztus Pilátus előtt történő kihallgatásait jeleníti meg, a harmadik pedig a keresztre feszítését. A trilógia érdekessége, hogy a képek elkészülésének időrendje eltér a tematikus rendtől, ugyanis ha időrendben vizsgáljuk a festmények elkészülését, akkor az látható, hogy az első kép után (amit 1881-ben állítottak ki) Munkácsy a Golgota című képet festette meg, melyet a nagyközönség szintén Párizsban láthatott legelőször 1884-ben, majd hosszú szünetet követően, 12 év elteltével, 1896-ra készült el az Ecce Homo című képpel. Joggal vetődhet fel a kérdés, hogy vajon miért nem Krisztus feltámadását jelenítette meg Munkácsy a sorozat harmadik darabjaként? A magyarázat az akkori korszak uralkodó szellemiségével, jellemzően ateista és pozitivistá világnézetével van összefüggésben. Munkácsy úgy érezte, hogy a korszak embere, társadalma képtelen volna befogadni és értelmezni a feltámadás

tényét, ezért nem vállalta a feltámadás témájának megfestését, és döntött úgy, hogy a Pilátus előtti második kihallgatás jelenetét ábrázolja.

A trilógia esetében a forma, amelyben Munkácsy szól, a naturalista historizmus és a történetet jelenné tevő realizmus keveréke: őszinte és teátrális vonások egyaránt keverednek benne. Munkácsyra jellemző volt, hogy rendkívüli alaposággal dolgozott, nem csak a választott téma kidolgozására, hanem az előkészületekre is nagy hangsúlyt fektetett. Alkotói folyamatára jellemző volt, hogy mindent gondosan megtervezett, részletekbe menően átgondolt, nem hirtelen ötletektől vezérelve festett. Így történt ez a trilógia egyes darabjainak megfestése előtt is. Az első kép esetében például modelleket fogadott, akiket korhű jelmezbe öltöztetett, mint egy színházi rendező, beállította őket úgy, ahogy a bibliát olvasva a jelenetet elképzelte, majd különböző nézőpontokból fényképeket készített. Az alkotáshoz az elkészített fényképeket vette alapul, hogy mindinkább kifejezőbbek és beszédesebbek legyenek a megjelenített alakok arcai és a jellemek. Gipszből is elkészítette a kompozíciót, hogy lássa, milyen a térbeli hatása. Tudatosan törekedett tehát arra, hogy az ábrázolt jelenet érdekfeszítő és lenyűgöző legyen a szemlélő számára. A festményeken mindennek jelentősége van: a felhasznált színeknek, a kompozíciónak, a karakteres embertípusoknak, a konkrét, beazonosítható bibliai személyeknek. Azért is lehetnek ezek a képek ilyen nagy hatással a szemlélőre, mert Munkácsy teljes mértékben a Szentírásra hagyatkozott, hűen követte az evangéliumi leírásokat. Abban a 18 évben, mikor a festményeken dolgozott, ő maga is komolyan elmerült a Biblia tanulmányozásában, kutatva a szenvedéstörténet mélyebb értelmét.

Az egyes festmények a lenyűgöző méreteikkel, a realisztikus ábrázolásmódjukkal nem csak Munkácsy személyes hitének fejlődéséről tesznek tanúbizonyságot, hanem a nézőt is arra készítetik, hogy elgondolkodjon Jézus küldetésén, a Jézushoz való személyes viszonyulásán. Főként a golgotai eseményeket feldolgozó kép mutatja be Munkácsynak azt a gondolatát, meglátását, miszerint ahány ember, annyiféle állásfoglalás, maga-

(folytatás a 9. oldalon)

(folytatás a 8. oldalról)

tartástípus, viszonyulás tükröződik az arcokon, amikor Jézus kereszthalálával, áldozatával szembesülnek. Van, akinek a szívéhez eljut Isten igazsága, az emberek iránt való kegyelemmel teljes szeretete, mely a büntelen Jézus kereszthalálában, áldozatvállalásában testesült meg. Befogadja, és tényleges valóságnak tekinti azt, lelkében megszületik a bűnvallás és bűnbánat, és Isten igazsága, akarata szerint kezd élni, és van, aki bolondságnak, értelmetlennek, bár történelmileg igazolt momentumnak tekinti és nincs semmiféle hatással az életére. Úgy vélem, így van ez a mai kor emberével is...

Jelen cikkben nincs arra mód, hogy mindenre kiterjedő, és részletes műelemzést közvetítsek, azonban mégis néhány gondolatot szeretnék még kiemelni a Jézus Pilátus előtt és az Ecce Homo képekkel kapcsolatosan.

Munkácsy nagyszerűen ábrázolja Pilátusnak azt a belső küszködését, ami a tekintélyes, mindenre elszánt, Jézus halálát siettető, hatalmi pozíciójukat megtartani vágyó zsidó vallási vezetők alaptalan vádjainak és az isteni szeretetet, békességet, nyugalmat és igazságot sugalló ártatlan Jézusnak a szembenállásából eredt. Jézus látja Pilátus lelkét, és Pilátus lelkiismerete rezonál Jézus szavaira. A képek tehát beszélnek Pilátus drámájáról, belső küzdelméről, amelyben Jézus ártatlanságának vélelme, sőt Jézus emberi mértékkel mért erkölcsi, jellembeli nagyságának elismerése (Ecce Homo) és a saját politikai helyzetének, tekintélyének féltése áll szemben egymással. Jelen van a farizeusok, vallási vezetők dölyfös és kevély magatartása, valamint az, ahogyan visszaélnék a nép előtti tekintélyükkel, amivel felelőtlenül felbujtották a tömeget, hogy Jézus ellen szóljanak. Munkácsy ezekkel a képekkel tehát többek között a vallási vezetők óriási felelősségére is rámutat. Természetesen mindkét képen jelen vannak azok a hitben járó személyek is, akik ismerték Jézus igazi valóját.

Munkácsy e három csodálatos festmény megalkotásával, többek között bemutatja azt a Jézust, aki bár megkötözve és kiszolgáltatott helyzetben áll, mégis szabadabb bárki másnál, hiszen az Ő országa nem e világból való, aki tökéletesen tudatában van küldetésének, és akit mindvégig az emberek iránti szeretet jellemez, valamint ráirányítja a figyelmet a Jézusba vetett személyes hitre jutás döntő fontosságára.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa.” Jn 3:16-17

A Krisztus trilogia Debrecenben a Déri Múzeumban tekinthető meg.

Kemény Veronika

Forrás: Dr. Reisinger János irodalomtörténész előadása, Végvári Lajos műelemzése: Képzőművészeti Kiadó, 1983., Sz. Kürti Katalin műelemzése

Könyvajánló

„A szenvedők viszik előre a világot.”
/ Lev Tolsztoj /

A húsvéti ünnepkörben Jézus Krisztus szenvedéséről is megemlékezünk. Elénk kerül a fájdalom, a szenvedés sokféle formája. Ide kapcsolódhat

Philip Yancey: Hol van Isten, amikor fáj? c. műve is (Harmat Kiadó). Ezt a most olvasott könyvet a legnehezebb ajánlani. Mert ki szeret bánatról, fájdalomról, szenvedésről olvasni? Még a „hétköznapi” esetleges fogfájást, sérülést vagy akár az izomlázat is nehezen éljük meg. Pedig tudjuk, vannak iszonyatos fájdalommal járó betegségek, kínok közepette leélt életek. Ezeket az életeket kutatta fel a könyv szerzője szerte a világban. Arra keresett választ, hogyan él meg a keresztény emberek a legsúlyosabb szenvedéssel, fájdalommal, kínokkal járó betegségeket. Vajon segít a hitük mindezen csapások elviselésében? Vagy lehet, elhangzik a vádló kérdés: „Miért éppen én?”, „Hol van Isten, amikor tragédia történik?” vagy „Miért büntet Isten?”. Mit él át egy gyötrődő test és vele a lélek: elfogadja a helyzetét vagy dacol Istennel és a világgal? A könyvben sok esetet tár elénk a szerző. Megismerkedik egy orvossal, aki a gyógyításában a fájdalmak elviselésével is foglalkozik. Az ő tapasztalataira is épít könyve megírásakor.

Központi kérdés: mi is a fájdalom és miért van a Földön? Bármilyen meglepő: a fájdalom ajándék, mert mi más jelezne, hogy a szervezetben valami nem jól működik. Vannak fájdalomjelzés nélküli betegségek, melyek végzetesek az ember számára. A fájdalom tehát egy Isten által adott jelzőrendszer. Azt gondolom, a könyv címe akár ez is lehetne: „Hol van a hála, amikor fáj?”

Kérdések még: hogyan birkózhatunk meg a fájdalommal? Van-e segítség, van-e remény? Ki van a beteg mellett, hogyan lehet segíteni neki? Mind sorsdöntő, nehéz kérdés. A válaszok pedig??

A könyv nem térhet ki Jób példája elől. Jób nem érdemelt szenvedést, mégis el kellett viselnie, miáltal bebizonyosodott, Isten elsősorban azt akarja, hogy az ember szabadon döntsön, szereti-e Őt vagy sem.

Évezredek óta kutatják a fájdalmat, annak okát. Az ókori drámaíró, Aiszkhülosz így szólt: „Feledni képtelen fájdalom / hull cseppenként / a szívre, / míg kínunkban / bölcsesség dereng fel / Isten rettentő kegyelme által.”

A felsoroltak csak egy-egy aprócska morzsa mind a könyvből, mind az életből.

Számomra a 422. énekünk felel mindezekre: „Hadd menjek Istenem mindig feléd / Fájdalmak útjain mindig feléd.”

Philip Yancey további műveit is ajánlom: közel húszat ismerhetett meg tőle a világ. Járt Magyarországon is, Debrecenben és Budapesten. Jó olvasást kívánok!

Szabó Borbála Eszter

Ünnepi istentiszteleteink húsvétkor

Április

- 14. 10.00 óra Virágvasárnapi istentisztelet
- 15-17. 18-20 óra Nagyheti csendespercek
- 18. 18.30 óra Nagycsütörtöki bűnbánati istentisztelet
- 19. 10.00 óra Nagypénteki úrvacsorás istentisztelet
- 21. 08.00 óra Húsvéti temetői áhítat
10.00 óra Húsvéti úrvacsorás istentisztelet
- 22. 10.00 óra Húsvéti másodnapi úrvacsorás istentisztelet

Beteg, mozgásában akadályozott testvéreinket az ünnepek alkalmából készséggel látogatjuk meg, s visszük el nekik az úrvacsora szentségét. Kérjük, jelezzék a testvérek a lelkeszi hivatal elérhetőségein kérésüket. (Tel: 30/477-5319)

Ünnepi istentiszteleteink pünkösdkor

Május

- 30. 18.30 óra Áldozó csütörtöki istentisztelet

Június

- 5-7. 18.30 óra Pünkösdi evangelizáció
- 9. 10.00 óra Pünkösdi konfirmációs istentisztelet
- 10. 10.00 óra Pünkösdi másodnapi istentisztelet – gyülekezeti nap

Gyülekezetünkben 2019-ben várható programok

Mivel idén – több okból kifolyólag – nem tudunk a nyári gyülekezeti táborunkhoz megfelelő helyszínt találni, más módon, rövidebb, de több alkalommal pótoljuk a közösségi együttlétünket. Ezért szeretettel várjuk testvéreinket az alábbi gyülekezeti eseményekre:

- Május 31. - június 2. Csendes hétvége, Emmaus háza (Kecskemét mellett)
- Június 10. Pünkösdi hétfő, Gyülekezeti nap a templomunknál
- Augusztus 17-21. Testvérgyülekezetünk (Udvarfalva) fogadása
- Október 25-27. Csendes hétvége, Mátraháza

A testvérgyülekezetünk fogadásához várjuk azon kedves személyek, családok jelentkezését, akik szívesen szállásolnak el és látnak vendégül Udvarfalváról érkező testvéreket az ittlétük ideje alatt!

Ifjúsági- és gyerektáborok:

- Június 24-28. Napközis hittan tábor alsósoknak
- Július 1-5. Ifjúsági tábor, Kőröshegy
- Július 8-12. Konfirmációs tábor, Balatonfűzfő
- Augusztus 5-11. REFISZ országos ifjúsági tábor, Balatonszárszó

Az Építő Kövek Alapítvány beszámolója a 2018-as év alapítványi eseményeiről

A kuratórium az év első félévi ülését 2018. április 17-én tartotta, melyen a kurátorok teljes létszámmal vettek részt. Az alapítványnak 1.012.000 Ft lekötött alaptőkéje és 680.000 Ft mobilizálható tőkéje volt. Ebből 2018-ban az alapítványunk a következő támogatásokat nyújtotta:

- 200.000 Ft-tal az „Áldás, békesség!” gyülekezeti újság nyomtatását,
- 200.000 Ft-tal a Mátraházán tartott gyülekezeti munkás hétvégét,
- 100.000 Ft-tal a hittanos napközis gyerektábor,
- 100.000 Ft-tal a gyülekezeti tábort,
- 80.000 Ft-tal az ifjúsági tábort támogatta.

Szeptember 19-én a Budapest Környéki Törvényszék 50.Pk6.158/2010/33. számú végzése alapján bejegyezte a kuratóriumi tagok között történt változásokat. 2022. március 01-ig bejegyezte a kuratórium elnökének Zsigmond Károlyt, tagoknak Dr. Kercsmarics Mariannát, Skrlyik-Hammer Gabriellát, Szadainé Somogyi Erikát és Váci Gábort. 2018. október 1-jén tartottuk a második félévi kuratóriumi ülést. A második félévi támogatások alapját az 1%-ból beérkezett 500.000 forint, valamint az időközben beérkezett támogatások teremtették meg. A kuratórium döntött a Hospice Alapítvány támogatásáról, a parókiaépítés támogatásáról, melynél a 210.000 forint címzett támogatást a kuratórium kiegészítette 240.000 forinttal. A karácsonyi ajándékok beszerzésére 150.000 forintról döntött a kuratórium.

Ezúton is köszönöm a testvérek támogató adományait és a kuratórium felelősségteljes munkáját.

Kérjük, hogy a továbbiakban is támogassák az Építő Kövek Alapítványt.

A személyi jövedelemadó 1%-áról rendelkező nyilatkozatokat a templom bejáratánál találják.

Zsigmond Károly, a kuratórium elnöke